

STUDENTEN WEEKBLAD

14^e Jaargang.

No. 21.

REDACTEUREN:

W. F. A. RÖELL, G. B. V. D. WERFHORST, H. S. V. LENNEP,
: H. R. BEUKELMAN, C. WOLTERBEEK, F. ZWEERTS. :

MEDEWERKSTER UIT DE DAMESSTUDENTEN: MEJ. G. C. KRAYENHOFF V. D. LEUR.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Vrijdag

8 Maart '12.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Inhoud.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.
Examensplitsing, door E. L. S.

Uit de Delftsche wereld.

Naar aanleiding van: „De vrouwelijke studenten en de voordrachten van Dr. Mott” door H. J. v. L. M.
Idem, door E. S. Manson.
The Source of Power in the Life of a Student.
Religion a matter of will. (Lezingen Dr. Mott), door A. E. B.
Het Chemisch Nabroodje, door T.
In 't Centrum van Holland, door A. J. K.

Delftsch Studenten-Corps.

Delftsche Studenten-Bond.

Tooneelverslag.

Gedachten en gedichten.

De roman van den koekoek, door O. M.
De lamp, door Eno Baek.
O! als ik dicht....!, door A. Jackson.
Stemming, " " "

Ingezonden.

Aan den heer X, door d'Armagnac.
D. V. S. V. hutsplot voor den heer B. S.

Feuilleton.

Leuvensche indrukken, III.

Technische Hoogeschool.

Berichten en mededeelingen.

Correspondentie.

Lijst van Vergaderingen.

Agenda.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

Opgetreden als Voorzitter van de Centrale Commissie voor Studiebelangen de heer C. Wolterbeek, Van Leeuwenhoeksingel 5.

Examensplitsing.

Als eerste eisch voor een examenstelsel noemt de schrijver van: Opheffing der examensplitsing, in het vorig S. W., dat het praktisch mogelijk moet zijn de studie in 5 jaar te voltooien.

Nu vinden we in No. 1 van de 1e jaargang van het T. S. T. een statistiek met de volgende uitkomsten:

	Duur der studie.
Technoloog	5.3 jaar
Mijnbouwk. ingenieur	5.4 "
Electrot. "	5.8 "
Scheepsbouwk. "	6.0 " *)
Werktuigk. "	6.1 "
Civiel "	6.4 "
Bouwk. "	6.6 " *)

Deze verschillen kunnen moeilijk worden geweten aan de meerdere capaciteiten van b.v. technologen voor scheikunde tegenover die van werktuigkunde voor hun vakken; evenmin aan een verschil in moeilijkheden daar bv. de studie voor M. I., duur 5.4 jaar, als vrij zwaar bekend staat.

*) De cijfers voor Scheepsb.k. en Bouwk. zijn misschien eenigszins onzuiver, daar ze verkregen zijn uit een gering aantal personen.

De oorzaak moet mijns inziens aan het volgende geweten.

De T, B, M hebben een prop. examen zoodanig gesplitst dat wiskunde, handteekenen en bij T ook de theor. mech. en een deel van de natuurk. reeds na het 1e jaar kunnen worden afgelegd.

Bij de andere komt men eerst na twee jaren voor een examen te staan; het gevolg is, dat bij C en W de meeste nakomers zijn.

Het cand. examen voor T wordt in zijn geheel na het vierde jaar afgelegd, doch men heeft door een groot aantal tentamens feitelijk een zeer sterk gesplitst examen. De M kunnen eveneens veel tentamens afleggen; het eerste gedeelte kan reeds na 3½ jaar gedaan worden.

Bij de andere kan dit eerst na 4 jaar; er zijn weinig tentamens.

Het gevolg is, dat C, W en E in hun 1e en 3e jaar vrijwel niet werken om dan plotseling te staan voor de rijstebrijberg van het volledig examen, die voor velen te moeilijk is om te verteren; het gevolg is nu inderdaad dat men eerst één gedeelte gaat afleggen; maar de fout ligt nu niet in de splitsing, maar in het niet examen kunnen doen na 1e of 3e jaar.

Het groot aantal repetitors moet niet worden geweten aan het grootere aantal menschen met geringer verstand en aanleg maar meerendeels aan het groote aantal verplichte bijvakken; men is niet in staat de groote kwantiteit alleen in te studeeren dus zoekt hulp. Door splitsing treedt in de plaats van één enkele maar zware krachttoer een serie oefeningen die men zonder een helpend duwtje alleen kan uitvoeren.

Aan het bovenmatig opdrijven van elk deel van een examen geloof ik niet. Waarom zou de contrôle onderling van de professoren bij een gesplitst examen niet evengoed bestaan, althans kunnen bestaan?

Een groot voordeel van splitsing is, dat de regelmatigheid der studie wordt bevorderd, dat niet één of twee jaren worden verlummeld. De zoo gewenschte algemeene maatschappelijke ontwikkeling is, voorzoover ik daarover kan oordeelen, hiervan niet zoo sterk afhankelijk, als de schrijver in het vorig S. W. het voorstelt.

Het z.g.n. „klaarstoomen voor een stukje” heeft in werkelijkheid een voordeel; men zal het best in een onderwerp thuiskomen door er een pooslang onverdeelde aandacht aan te wijden.

Onze conclusie is dan ook, dat de meest wenschelijke regeling de volgende zou zijn.

Voor het prop. examen een gesplitst examen zóó, dat na het 1e jaar reeds één of meer gedeelten kunnen worden afgelegd.

Voor het candidaats-examen hetzelfde, of één ongesplitst examen, maar vele tentamens; dit laatste is hier mogelijk daar vele vakken een specifiek karakter hebben gekregen waarbij de professoren beter den student kunnen beoordeelen.

E. L. S.

Uit de Delftsche wereld.

Naar aanleiding van: „De vrouwelijke studenten en de voordrachten van Dr. Mott”.

Het is m. i. een verkeerde opvatting, dat het wegblijven der meisjes-studenten bij de voordracht van Dr. Mott over „Student Temptations” zijn oorzaak vindt in gemis aan belangstelling daar, waar het algemeene ontwikkeling geldt.

Ik ben het geheel met den schrijver eens dat „eene breede algemeene ontwikkeling verre boven de vakontwikkeling staat”, maar al streven we daarnaar, in de eerste plaats blijven we toch meisjes, en juist de titel „Student Temptations” maakte op velen onzer den indruk dat deze voordracht meer voor onze mannelijke collega's bedoeld was. Blijkbaar is Dr. Mott het met ons eens dat in de behandeling van een dergelijk onderwerp voor meisjes iets stuitends moet zijn, er werd ons n.l. van bevoegde zijde medegedeeld dat Dr. Mott bij deze voordracht geen dames verwachtte.

Onze drang naar algemeene ontwikkeling behoeft toch niet te blijken uit het luisteren naar een voordracht over een dergelijk onderwerp.

Dat wij wel degelijk belang stellen in ethische zaken blijkt uit de aanwezigheid der meisjes bij de andere drie voordrachtavonden. Daar was hun aantal werkelijk niet zoo gering; $\frac{4}{5}$ der meisjes-studenten bezocht één of meer lezingen.

Hiermede meen ik de reden van ons wegblijven op den tweeden voordrachtavond van Dr. Mott voldoende verklaard te hebben.

H. J. v. L. M.

Naar aanleiding van de vrouwelijke studenten en de voordrachten van Dr. MOTT.

Motto: Dweep niet, haat niet,
maar begrijp.
SPINOZA!

Hé, Hé, dat is me een tocht geweest! Als ik 't vooruit geweten had, was ik 't misschien niet begonnen.

Enfin, het is bereikt en nu zit ik samen met mijnheer B. S. in 't hoogste plekje, dat de Doelenzaal slechts biedt en kijk van daar neer op de groote menschenmassa die zich beneden ons verzameld heeft.

Ik had mij nu op 't zelfde standpunt geplaatst als u, mijnheer B. S., en wil van uit dat hooge (?) standpunt, het mensdom waarnemen, in de hoop zodoende uwe eigenaardige (!) beschouwing over de meisjes-studenten te kunnen begrijpen en waardeeren. (!)

Zoo hebben we daar dan gezeten Woensdag-, Maandag- en Dinsdagavond. Wat hebt gij mij heerlijk geholpen, de hoofden te tellen van onze vrouwelijke collega's. 't Heeft u evenmin moeite gekost als mij. U kent ons immers zoo goed! Hoe zoudt gij dus anders durven beoordeelen, of erger, veroordeelen?

Wat was nu 't resultaat van onze telpartij? Woensdag 19, Maandag 14, Dinsdag 21.

Feuilleton.

Leuvensche indrukken.

III.

In den ochtend is men altijd nuchterder gestemd.

Vrij vroeg op zijnde liep ik met een der Gentsche makers kalm aan door het oude Zondag-stille Leuven.

Mijn metgezel, nog zeer jong, was mij den vorigen avond reeds opgevallen door zijn beschaafder manieren en correcter kleeding.

Ik sprak over mijn verwondering de Brabançonne nog niet gehoord te hebben. 't Was alles de Vlaamsche leeuw. Ik vroeg hem, hoe het kwam, dat zoo weinig Vlamingen uit de meer gegoede klassen zich aansloten bij de Vlaamsche beweging.

Wat hij antwoordde was zeer waar. Het trof mij, omdat in dat jongenshoofd een zooveel dieper besef moest liggen van de heele beweging dan in de met onbewuste aandrift zich in den strijd gooïende volkskerels.

Wat hij zeide was zeer waar. Ik ben enthousiast voor de Vlaamsche beweging, maar daarom mogen wij toch wel alles nuchter beschouwen en er de keerzijde van zien.

Een eerste reden, waarom de gegoede Vlamingen hun eigen taal niet spreken is, dat ze niet anders kennen dan hun dialect, zich daarom schamen tegenover de Nederlanders. Als ze maar zuiver Nederlandsch kenden ging het wel beter.

„Maar het is juist veel mooier, dat ze hun eigen dialect

Wat was ik in mijn schik dat er van de 41 leden op zijn hoogst acht waren (bijna uitsluitend eerste-jaars) die Dr. Mott niet zijn gaan hooren.

't Was voor mij een bewijs, dat de studeerende meisjes ook deze gelegenheid niet voorbij hadden laten gaan om „haar blik te verwijden en dat zij begrepen, dat er hoogere dingen in het leven zijn, dan chemische formules”.

Hebt gij mij Vrijdag erg gemist in uw veilig, hoog plekje? 't Was niet mijn schuld, dat ik u ook dien dag niet nageklommen ben. Ik had graag weer willen komen, maar de weg daarheen werd mij op 't laatste oogenblik afgesneden. Maar mij niet alleen, maar allen die geen oogenblik gearzeld hadden de voordracht over Student Temptations te gaan bijwonen.

Wat was er dan gebeurd?

Dat zou ik nooit te weten zijn gekomen, als ik op mijn hooge standpunt gebleven was. Om dat te begrijpen en te kunnen beoordeelen moest ik afdalen en terecht komen in 't clublokaal der D. V. S. V., waar een briefje lag waarin ons werd medegedeeld, dat het 't uitdrukkelijk verlangen was van den spreker van dien avond, dat er geen meisjes onder zijn gehoor zouden zijn.

Aan de praatjes die hier omtrent reeds rond gingen, hadden wij ons niet gestoord, maar dit briefje deed ons eenparig besluiten, 't verlangen van Dr. Mott te eerbiedigen en dus niet naar de lezing te gaan.

Zoudt gij nu nog durven volhouden, dat wij uit „preutscheid” Vrijdag niet aanwezig waren?

Maar wat nu uwe laatste zinsnede betreft. Dacht gij nu werkelijk, dat wij onzen heerlijken studententijd alleen gebruikten om vakkennis op te doen? Wat kwam er dan van onze ontwikkeling, wat van ons clubleven terecht?

E. S. MANSON.

The Source of Power in the Life of a Student.

Lezing gehouden door Dr. John. B. Mott, 26 Febr. 1912.

Wij leven in een eeuw van kracht. Geestkracht is macht. Nu kunnen we onze kracht uit verschillende bronnen putten; onze naam en afkomst, ons verstand, de liefde tot onze ouders of anderen, kan ons sterken.

De krachtbron bij uitnemendheid echter is Jezus Christus. Zijn persoon gaf en geeft nog, duizenden kracht.

Dit is een feit, een waarheid, dus iedereen, wat hij ook gelooft of denkt, moet als eerlijk mensch dit aannemen. Dit is objectief. Het subject nu, kan het feit bevooroordeeld terzijde plaatsen of het opnemen en erover nadenken. De drie jaren van Jezus' prediking hebben meer uitgewerkt dan de filosofie en zedelessen van geleerden van alle eeuwen.

blijven spreken, dat ze de mooie zangerige en heldere Vlaamsche klanken in eere houden.”

„Ja, maar dan is er geen officieele taal, ieder spreekt een ander dialect.”

„En prof. Verriest dan, sprak die geen prachtig Vlaamsch?”

„Dat is het, als ze allemaal maar als hij de sprake, zooals die door Gezelle en anderen is geschreven als vast erkennen en die spraken! Maar officieel is er nog geen Vlaamsch alleen Nederlandsch!”

Maar er was nog een reden van dieper belang en verdere strekking. En ik moet eerlijk zeggen, dat ik de Fransche Vlamingen, die om die reden de Vlaamsche beweging niet steunen, vanaf hun standpunt gelijk zou kunnen geven.

Het Hollandsche volk mag zich gelukkig achten werkelijk één volk te zijn. Daarom worden zij benijd door andere landen, al willen die dat niet erkennen.

De Vlaamsche beweging, de voormannen zeggen het herhaaldelijk, is volstrekt niet anti-nationaal. Ze willen België trouw blijven, alleen hun eigen taal spreken.

Maar denk eens dieper door, zoek eens meer de consequenties van het Vlaamsche streven! De gewone Flamingtonen doen dit niet, daarom zijn ze te weinig beschouwend, ze meenen het te goeder trouw, dat ze even goede Belgen blijven.

België is niet als Holland een afgerond volksgebied. België is een vaag begrip, wat is het eigenlijk?

België is al lang een tweetalig land geweest, maar de eene taal was altijd overheerschend en zoo werd de eenheid niet geschaad. België bezat een dubbel-stammige bevolking, maar een der stammen deed zich niet gelden en volgde de ander.

Zoo kon België inderdaad een eenheid zijn.

Maar als de Vlamingen herleven en al hun rechten hebben hernomen? Dan wordt het anders.

Hij inspireert tot heldendaden, leert onzelfzuchtigheid en zijn medemensch' lief te hebben. Hij eischt veel, al onze energie vóór het goede, maar Hij schenkt ook veel. Slechts Jezus heeft de kracht een mensch op te heffen, zijn wroeging en zelfverwijt, schandegevoel weg te nemen. En dit is een reëel iets voor een zondaar, want het is altijd bij hem en kwelt hem, al merkt de buitenwereld er niets van. Een man is, wat hij is in 't verborgen. Velen trachten zichzelf van de smet te reinigen, maar tevergeefs. Hindoes en Mohammedanen trachten door vele wasschingen hun zonden uit te wisschen.

't Is de tragedie van Lady Macbeth. Niemand, zelfs met de beste wil kan zeggen: ik heb mijn hart gereinigd; Jezus alleen kan het. Niet door beschouwingen, niet door de wereld te ontvluchten kunnen we ons geweten tot rust brengen en onze verleidingen overwinnen. Wij hebben een dosis kracht noodig en laat ons leeren door de ondervinding van anderen, dat er groote kracht uitgaat van Een: Jezus Christus. Wie kan tegen feiten redeneeren? Iemand heeft een of anderen slechte gewoonte, hij is er de slaaf van en voelt zich ellendig. Sommigen willen hem goede raad geven, anderen een goed voorbeeld; het geeft alles niets. Het eenige resultaat is wanhoop. Er is maar één middel — geef hem nieuwe kracht!

Een man is in een diep meer gevallen. Confucius zegt tot hem: leer door uw ondervinding. 't Beste woord van Boeddha is: strijd, sommigen zeggen: slaap.

De Hindoe zegt: in een volgende incarnatie zult gij gelukkiger zijn. Mohammed: aan Gods wil is niets te vranderen. Jezus vraagt: geef Mij uw hand, en helpt hem eruit. Hij redt uit ellende en slavernij, en dit het beste bewijs voor Zijn Goddelijkheid.

Ken men een boom niet aan zijn vruchten, een persoon niet aan zijn werken? Zeg niet, als ik geen twijfelingen meer heb zal ik tot Hem gaan, dan zult gij er nooit komen. Iedereen heeft zijn twijfelingen. Jezus kan ze wegnemen, indien we eerst tot Hem gaan.

Een drenkeling zal verdrinken, als hij twijfelt of het touw, dat hem toegeworpen wordt, sterk genoeg is, en het niet probeert. Als gij u zwak voelt, waarom het niet met Jezus geprobeerd? Wat zoudt gij willen hebben, dat Hij deed, opdat ge in Hem gelooven kondt?

Wat doen studenten om uit ongelooft tot geloof te komen? Men moet dapper zijn voor zielestrijd. Luister naar studenten die hebben gestreden of nog strijden; zij zeggen: beschouw uw staat van twijfel als een overgangsstadium. Nader uw twijfelingen zooveel mogelijk zonder bevooroordeeling, want een man wordt meer beïnvloed door de omstandigheden, zijn verleden, dan hij denkt of wil weten.

Laat ons de waarheid grijpen, onverschillig waar zij vandaan komt. Ons weten is gedeeltelijk, niets kennen we geheel; dit is meer wetenschappelijk dan te zeggen: wij

Neen, laten al die geestdriftige Vlaamsche sprekers daar gloedvol overheen spreken, ik kan niet anders dan mijn jeugdige Gentsche makker gelijk geven.

Is het wonder dat de Fransche Vlamingen, die eerste posten in België bekleeden, aarzelen toe te treden tot die Vlaamsche beweging? Zij voelen hun verantwoordelijkheid tegenover de Staat, zij zien het anders.

De Vlamingen zingen de Brabonçonne niet, voor koning Albert zijn ze maar matig enthousiast.

Toch hebben de Vlamingen gelijk. Ze voelen hun Vlaamsch bloed, hun Vlaamsche herte, ze zingen het Vlaamsche lied, ze zijn allereerst Vlamingen! Als ze dat verloochenen, verloochenen zij hun volksaard. Leve de Vlaamsche Leeuw!

En België, ja, dat is hun staatkundig land, waar voelen ze dat? Waar zit hun dit in het bloed, waar in het harte?

Het Hollandsche volk mag zich gelukkig achten, waarlijk één volk te zijn. Daarom worden zij benijd door andere landen, al willen die dat niet erkennen.

Daar is tragiek in de houding van den Belgische staatsambtenaar, die, oude Vlaming in het herte, het nieuwe bloeien van het Vlaamsche volk ziet, met verborgen welgevallen; maar die er zich hoog van af wendt om het heil van den Belgischen Staat, die hij dienen moet. Daar is tragiek in, als hij die Vlaamsche boeren uit de hoogte behandelt als lomperds, als zij hem een volksverrader noemen.

Om elf uur begon de eerste congres-zitting in het Grootauditorium van het Pauscollege. Verschillende Leuvense professoren waren aanwezig en eenige honderden congresleden.

Na een der vele kleinere speechen van v. Caawelaert, begon Dr. Jules Persijn zijn voordracht over het studentendom in andere landen. Hij sprak kalm en duidelijk en het

kunnen niets van God weten, zooals de agnostici. Men mag niet zeggen: dit kan niet zijn. Eén kenmerk van de waarheid is, dat ze blijft voortbestaan.

Laat ons toch geen, naar fouten zoekende, critici zijn. Er is zooveel koude, slechts afbrekende, kritiek. 't Is niet moeilijk die uit te oefenen, iedereen kan afbreken. We moeten naar de vaste grond, de waarheid, zoeken. Eerbiedig steeds de overtuiging van een eerlijk mensch. Als één punt u nog duister is, dan moet dit geen hinderpaal zijn om het andere, wat gij als goed en waar erkent, aan te nemen. Wij moeten handelen naar wat we weten en niet blijven staan voor dat we niet weten. Jezus leert: Hebt uw naaste lief als uzelf; dit is een vereischte voor het geloof in God. Indien we onzen naaste niet liefhebben, dien we zien, hoe kunnen we God liefhebben, dien wij niet zien. Vroeger geloofde Mott ook niet, maar zijn studie en het werken in de gevangenis, hebben hem tot 't geloof gebracht.

Het komen tot Jezus zal strijd kosten, moge het veel strijd kosten. Degenen, die de hoogste prijs voor hun geloof betaald hebben, zijn de beste menschen geworden. De strijd zal pijn doen en opoffering kosten, maar toon mij iets goeds, dat geen opoffering gekost heeft.

Religion a matter of will.

Mott's laatste lezing van 27 Febr. 1912.

Godsdienst, waar het zuiver Christendom betreft is een wilszaak. God heeft den mensch een vrije wil gegeven, wij zijn geen machines en God kan tot niemand komen, die Hem niet wil; eerst moet de wil er zijn. Het zuivere Christendom is redelijk, betreft den geheelen mensch, niet slechts verstand en gevoel, maar ook speciaal de wil. Gebruik uw verstand, daad en gedachte moeten samengaan. Iemand kan nog zooveel van Jezus Christus weten en Hem toch niet kennen. Handel naar de waarheid, die ge erkent. Droevig is 't te zien hoe vele dingen slechts werken op het verstand, discussie veroorzaken, en geen invloed krijgen op het karakter, den persoon. Dit is een gebrek in veler studie. „Wat noemt gij Mij Heere, en doet niet Mijne dingen.” Is het Christendom niet hoofdzakelijk een gevoelszaak? Zeker betreft het ook het gevoel, maar niet hoofdzakelijk. Godsdienst zonder gevoel is even weinig waard als godsdienst zonder verstand. Christendom moet zich openbaren in de daad, anders is zij dood, geeft geen kracht tegen het kwaad en wordt huichelarij. Door niet willen wordt het licht en de Goddelijke energie belet in het hart te dringen.

Jezus was de eenigste man, die sterk genoeg was, om slechts te doen wat Hij wilde. Wil, en beproef deze dingen met al uw wetenschappelijke methoden.

deed me weer heerlijk aan zoo frisch als zijn voordracht was.

Dat is het mooie, het goede, dat ons vooral treft bij die Vlamingen: hun jonge, gezonde frischheid, in hun leven, in hun denken, in alles.

Dr. J. Persijn sprak over het studentenleven in andere landen. Over Bologna en Coïmbra, de oudste Portugeesche universiteit. Daar loopen de studenten nog in half middel-eeuwsche gewaden, ze vullen er de collegezalen met rook. De professoren letten vooral op het betalen van de collegegelden en verder is een hunner voornaamste plichten de examinandi, die goed antwoorden, te kussen. Een punt van algemeene belangstelling is verder de loterij voor de examenvragen.

O, ze waren toch schoon, die dagen van het oude Quartier Latin in Parijs. De Parijsche studenten leefden daar hun echte ridderleven, ze bezaten niets, maar ze dichtten en duelleerden! Ze deden aan politiek en aan liefde en slaagden allicht in een van beide.

Toen, door Duitschland, waar de ouderwetsche dikkerd zich dagelijks vult met 25 L. goed vaderlandsch bier en de nieuwerwetsche gebilde sociaal-democraat is, voerde spreker ons naar het Noorden.

Daar in die donkere, mistige landen, tusschen de hooge bergen heerscht ook nog de echte studentengeest, trouwens begrijpelijk bij de romantische natuur der Noorsche volkeren.

Daar in dat geheimzinnige Noorden, wordt nog heel wat zonderling leven verspeeld. Daar zijn de studenten, die arm zijn en arm blijven en nooit afstudeeren, maar altijd genoeg geld verdienen om student te blijven. Ze praten altijd over geld en nationaliteit, als ze ergen honger lijden worden ze vroom, omdat de dominé's dan altijd wel weer helpen.

De aloude stad der Vikings, Upsala, is een studentenstad bij uitnemendheid. Nergens zijn zooveel groote gebouwen

Wees niet laf en pessimistisch, dat wil zeggen, hoop en verwacht, dat gij niet tevergeefs zult zoeken; anderen hebben gevonden, gij kunt vinden. Schrikt niet terug voor de gevolgen. Als gij Jezus wilt volgen, zult gij uw leven moeten veranderen; misschien de spot van uw vrienden te verduren hebben; durf het aan! Tot zulke vrienden zou ik willen zeggen: indien gij hem niet kunt helpen, verhinder hem dan in alle geval niet om zijn geweten te volgen, dit is een laagheid!

Gebruik uw wil, gij kunt hem niet te veel oefenen.

Nooit werd een man sterk, door zich met de stroom mee te laten drijven, maar door de moeilijkheden te overwinnen. Karakter is niet het resultaat van één revolutionaire daad, maar het resultaat van een proces van vele kleine beslissingen, zooals b. v. het bepalen van zijn gedachtesfeer. Het niet gebruiken van de wil is een gevaar, vooral in godsdienstzaken. Elk zintuig, dat niet gebruikt wordt, verzwakt, eveneens de wil. Ten laatste kan men niet meer doen wat men wil, men is machteloos, gevangene.

Shackleton verhaalde van een medereiziger, van wien ze zagen, dat hij zou bevriezen, indien hij geen beweging nam; maar de man voelde het niet, en wilde niets doen, totdat ze hem met zware slagen woedend gemaakt hadden. Het niet bewerken, gevoelen, is geen bewijs, dat de doodelijke werking niet voortschrijdt.

Er zijn velen, die de waarheid op een armslengte afstand houden, erover discussieeren, er naar kijken, en weer discussieeren, maar wie de waarheid nooit bereikt. Handel naar de waarheid zoo gauw gij haar inziet. Het leven is geen reeks van gedachten, maar een reeks van daden, gebaseerd op gedachten. Heb de moed desnoods alleen te staan; en stel niet uit; het goede voornemen zal hoe langer hoe zwakker worden. Het is een fout te zeggen ik heb geen tijd. Jezus leert ons den tijd het best te benutten. Jezus geeft kracht de verleidingen te overwinnen. Hij ontwikkelt het karakter symmetrisch, en leert ons onzelfzuchtige vriendschap.

Niemand kan dwingen tot geloof; het komt ook niet aangewaaid op zekeren dag. Wij kunnen er wel degelijk wat aan doen, als wij niet gelooven. Geloof is het resultaat van verschillende dingen, doe deze dingen.

Mott heeft ons door zijn woorden wakker geschrikt uit onze zelfgenoegzaamheid; hij heeft ons het leven laten zien en onze plicht, van dit leven zooveel mogelijk te maken; hij wees ons den weg erheen. Wij kunnen niet anders dan hem ervoor danken uit de grond van ons hart.

A. E. B.

vol dikke boeken, nergens ligt zooveel wijsheid opgestapeld. Daarom zijn de studiën er zoo gewichtig en moeten bepaald lang duren. Maar ook in Upsala vermindert langzamerhand de studentenpret, de studenten van het 40e en 50e studiejaar worden er zeldzamer. Toch was er onlangs een oud gediende, die ieder jaar weer bij zijn zoon repeteerde, maar onveranderlijk bleef zakken. De meesten echter zijn nog niet klaar met het aflossen van hun studentenschuld, als hun zoon hun in Upsala komt opvolgen.

Maar langzamerhand slijten overal de eigenaardigheden van volk en land af en worden we allemaal cosmopoliten.

Ja, we zien met weemoed dat oude verglijden, maar het moet, het is goed. En laten we nu niet bang zijn: we moeten vooruit, maar ook het nieuwe zal ons mooie dingen brengen, als we onzen geest maar jong houden, als we maar student blijven! Dan zal onze nazaat terugzien op ons leven, als wij op dat onzer grootouders!

Na deze geestige, zeer toegejuichte rede, sprak de heer M. Leo Meert over „Belgisch-Hollandsche Economische belangen”, een eveneens zeer goede en belangwekkende voordracht.

Daarna werd de congreszitting gesloten en gingen wij naar den lunch, ons door het comitee aangeboden in Hotel de Suède.

Tot nu toe heb ik nog weinig verteld van de Hollandsche dames-studenten. En toch is dat wel een der mooiste dingen van het congres geweest: dat 7 Hollandsche meisjes naar Vlaanderen zijn gereisd, om daar te getuigen, hoe in Holland de vrouw studeert en meeleeft in het maatschappelijk leven.

De Vlamingen strijden voor hun taal. Maar ze zullen niets bereiken, als de vrouw niet meeleeft met dien strijd,

Het Chemisch Nabroodje.

Tot huldiging van Prof. Van Iterson, die het schitterende aanbod, hem van uit Indië gedaan, tot heil van onze T.H. had afgeslagen, werd Vrijdag 11. na de lezing van het Technologisch Gezelschap, aan Z.H.G. en Mevrouw Van Iterson een souper aangeboden, waaraan ongeveer tachtig personen deelnamen.

Statige Hooggeleerden, de Butterflies der vrouwelijke chemische wereld, zelfbewuste Assistenten en menigten van a.s. Technologen, die voor deze gelegenheid zich in een sinistere kleedjas gestoken hadden, verdrongen zich om half elf in de vestibule van Hôtel Wilhelmina. Hier had een algemeene verbroedering plaats, voorstellen en kennismaken zonder eind. Dan werden armen geboden en men begaf zich naar de souper-zaal waar een keurige tafel stond aangericht, terwijl uit de verte een sleepende wals zich liet hooren.

Onder opgewekten kout nam men plaats. Nu verhief Prof. Hoogewerf zich, die als eere-voorzitter van het T.G. de aanwezigen welkom heette.

Menige speech volgde op zijne woorden, allen getuigend van de oprechte vreugde die Prof. Van Iterson's besluit in de Delftsche Wereld gewekt had.

Nog gaf een der boy's het teeken tot een algemeene cortège, waarbij iedereen persoonlijk een heildronk aan Prof. en Mevrouw Van Iterson kon wijden.

In zijn antwoord vermeldde Prof. Van Iterson de redenen die hem tot blijven genoopt hadden en wel als hoofdmotief de overgrote belangstelling die hier in Delft voor zijn vak bestaat. Tevens sprak Z.H.G. de wensch uit, dat die belangstelling zou mogen voortduren, en gaf hij de verzekering aan een nieuw in te richten laboratorium voor de Microscopische Anatomie zijn beste krachten te willen geven.

Maar 't jonge volkje, te lang reeds tot zitten gedoemd, brak los, en zwerige paartjes bewogen zich plotseling tusschen de tafels. Dit was het sein tot een algemeene opstand. De tafels werden aan kant gezet en nu steeg de vreugd ten top.

Lang reeds had de laatste Hooggeleerde zijn rijwiel bestegen, toen het feest een einde nam.

Alle hulde aan hen die tot deze welgeslaagde uiting van het Technologisch Gezelschap het initiatief hebben genomen.

T.

In 't centrum van Holland.

Delft ligt wel in 't hartje van ons goede Vaderland: niet waar? zo tusschen den Haag en Rotterdam in. Vooral de residentie met zijn vergaderende Kolleges op het Binnenhof ligt om zo te zeggen onder de stank van de gistfabriek. . . .

(Zie verder Tweede Blad).

als de vrouw niet ook haar Vlaamsche sprake hooghoudt, de liefde er voor inprent aan het kind.

In Leuven mogen nog geen meisjes studeeren. Daarom was het goed den Leuvenaars te toonen, dat men elders reeds verder is, daarom was het goed den Vlamingen te toonen hoe in Holland de vrouw meeleeft en hoe de Hollandsche vrouw ook mee wil leven met den strijd der Vlaamsche vrouw.

Wanneer men over de grens is krijgt men soms een gevoel van grootere vrijheid, een gevoel weg te zijn uit een benauwde omgeving en toont men frisscher eigen leven, dan in Holland zelf.

In Leuven heb ik aanleiding gehad opnieuw na te denken over onze dames-studenten. Dat kwam misschien, omdat ik daar zeven Hollandsche meisjes heb ontmoet, die studente waren.

Na de lunch werden we in de Universiteit officieel ontvangen door de rector-magnificus. Er werd weer gesproken, alles was weer plechtig en middeleeuwsch, kleurig en oud als alle decorum van gebouwen en menschen in Leuven was.

We wandelden door de Universiteitsgebouwen en later door de zalen van het Stadhuis. Daar werden we onder zeker voorwendsel niet officieel ontvangen, de morele reden was duidelijk genoeg, daar de overheid natuurlijk Fransch was.

Velen zullen zeker wel eens zoo'n oud Vlaamsch raadhuys gezien hebben; hun hoof ik er niets meer over te zeggen; aan hen, die nooit de stille genieting mochten ondervinden, om daar rond te gaan tusschen die oude, oogstrelende kleuren, kan ik niet anders zeggen dan: ga er heen en geniet het zelf.

(Wordt vervolgd).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van 8 MAART 1912. No. 21.

— Ik kom zo juist van de vergadering van Praktiese Studie. Er heerste daar groot enthousiasme, afgaande op het lawaai dat er gemaakt werd. Kwam dit enthousiasme wel voort uit het *innerlijk* der „vergadering als geheel beschouwd”? Uit de moties blijkt het tegendeel!

Gij allen kent het volgende verhaaltje: Men wilde het een en ander van het leven van de kameel weten. Een Engelsman, een Duitser en een Hollander (misschien ook nog wel een Fransoos) trachtten ieder op hun manier tot dat doel te geraken. De Engelsman reisde naar de Sahara en bestudeerde zijn onderwerp in natura; de Duitser sloot zich op in zijn studeerkamer na vooral alle encyclopedie over „Das Kamel” nageslagen te hebben; de Hollander. . . benoemde een commissie!

Delft ligt wel in 't centrum van Holland vlak bij het Binnenhof!

Foer Vergadering, daar worden U voorstellen gedaan, getuigend van een krachtige, idealistische gestemde geest, een geest die eist dat ieder zijn ogenblikkelijk persoonlijk eigenbelang oplost in het algemeen belang van Vrijheid, Wetenschap en Kunst; hoe reageert ge op die geest? — ge moet eerst nog eens kalm over de zaak nadenken, de beslissing nog maar wat instellen. — En straks morren als de Groot-Mogenden in Delft en den Haag konservatief blijken te zijn. Had de vesting dan toch storm gelopen met jeugdige enthousiasme; ge hadt haar veroverd! En nu? . . . en dat nog wel vlak na het lustrum van „Vrije Studie”.

A. J. K.

Delftsch Studenten-Corps.

De viering der diés van het Delftsch Studenten-Corps valt dit jaar op Donderdag 21 en Vrijdag 22 Maart.

Delftsche Studenten-Bond.

Tooneelverslag.

Het zwaartepunt van verenigingsleven van den D. S. B. lag deze week bij kachel, genaamd D. S. T. C. Na vele degelijke repetities in het „Zuid”, kwam men eindelijk tot een besluit. Piet werd op pruiken uitgestuurd en een feestlokaal met toebehooren gehuurd. En zoo geschiedde het dat j.l. Zaterdag men—daar veel mannelijks en vrouwelijks te samen zag. Onder de aanwezigen viel een stoel op voor een S.W.-redacteur. Maar hijzelf verscheen niet en stelde zoo velen teleur. Voorts vele verloofde mannen met hun vrouwen. Zoo kon men er o.a. „das behaarte Meerweib” aanschouwen. De stukken waren zoodanig gekozen dat ieder er naar kon hooren zonder te blozen, van verontwaardiging, wel te verstaan wegens de vele bokken, die werden begaan. Want al sprak Job in de plaats van Bob, en antwoordde Frans in plaats van Piet, dat hinderde voor het verloop van het drama niet. Toen in de pauze de schrijver de spelers wilde begroeten, liep Piet achter de schermen op zijn kousenvoeten en zei daarom: „'t Is heel vriendelijk, meneer, maar ga even zitten, want er komt nog meer”. Een ander incident ga ik stilzwijgend voorbij, vanwege de onbelangrijkheid voor de overige maatschappij. Het tweede stuk wist de spelers in vervoering te brengen omdat men vergeten had de wijn met water aan te lengen. Tenslotte had men nog veel plezier met dansen, rosbeef eten en het drinken van bier.

N.B. Na afloop onderging nog in de Passage, een verliefde jongeling een proeve van maag-massage.

Gedachten en Gedichten.

De roman van den Koekoek.

Toen ik eens op een zomermiddag weer alleen was bij den rondon vijver in het groote eenzame bosch en aan den voet van den bruinen beuk gezeten, het boschleven met verwonderde oogen gade sloeg, voelde ik weer duidelijk, hoe het mij op den duur nooit zou kunnen bevredigen de vogels en insekten en andere dieren alleen van naam en in hunne gewoonten en leefwijze te kennen, maar dat ik ze allen moest opnemen in een reeks van sprookjes en legenden, onderling weer samengeweven tot één heerlijk verhaal, waarin alle poëzie en humor van het boschleven verteld zou worden.

En ik wilde dan een dergelijk verhaal dichten van de heide, waarop ik zoo dikwijls mijn tent had opgeslagen, om van daaruit gemakkelijk den vluggen sperwer en de zeldzame wouwen te spionneeren en ook van de groote rieflanden en het eenzame meer, waarover ik met mijn kano zoo geruischloos kon voortglijden, dat ik de schuwe roerdomp en zelfs de fuut herhaalde malen verraste.

Ik was toen nog jong en verbeeldde mij, dat iedereen verlangend zou zijn mijn verhalen te hooren en dat de maatschappij nooit iets van mij zou vergen, dat meer praktisch nut opleverde dan sprookjes en legenden. Ook kende ik nog niet Frederik van Eeden's Kleine Johannes en wist dus niet, dat men mij reeds was vóórgeweest en nog veel minder vermoedde ik toen, dat in de grijze oudheid reeds een schrijver hetzelfde gedaan had en onder meer het heerlijke verhaal vertelde van Narcissus, die in een bloem veranderde, in dezelfde bloem, die daar vóór mij groeide aan den waterkant tusschen het sierlijke riet.

Ik zat daar op het zachte mos en kende geen van die verhalen, maar ik zag, hoe die bloem zich spiegelde in het kristalheldere vijverwater, evenals de ranke berken aan den overkant, die zich met een zoelen zomerwind zachtken heen en weer bewogen als om te zien, hoe hun beeltenis het heerlijkste teruggekaatst zou worden door het roerlooze water.

Vlak bij mij huppelde een vroolijke merel tusschen de takken rond, haast te vroolijk voor een zoo stemmig gekleede gast en boven mij wemelde het tusschen de bladeren van pimpelmeesjes, die daar ijverig naar insekten zochten en de meest halsbrekende toeren verrichten.

Op eens kwam er eendje naar beneden vliegen en riep het een of ander in de meezentaal. Wat er precies geroepen werd, weet ik niet, maar ik begreep wel, dat ik mij heel stil moest houden. Ik keek naar de merel. Deze zat roerloos te luisteren, iets vóórover gebogen met omhoog gericht snavel, alsof zij iets belangwekkends verwachtte, zonder te weten of het misschien ook gevaarlijk kan wezen.

Daar viel een vluchtige schaduw op het boschpad, even slechts, ik hoorde boven mij het lichte gerucht van een snellen vleugelslag en ik zag, hoe daar op een dorren, uitstekenden beuketak een vogel ging zitten, die ik onmiddellijk als de koekoek herkende. Als een dier dat vervolgd wordt, maar toch even moet uitrusten om adem te scheppen, keek hij schuw en angstig om zich heen. Toen boog hij zich een weinig vóórover en riep op een klagenden, wanhopig verlangenden toon: „koekoek, koekoek!”

De meezen en de merel bleven doodstil; zij verkneuterden zich van plezier, dat voelde ik, hoewel ik de reden er van niet kon begrijpen. Veeleer kreeg ik den indruk, dat er iets onbeschrijfelijk treurigs lag in de manier van doen van den koekoek. Ik voelde hier de tragedie zonder mij rekenschap te kunnen geven, waardoor.

Om beter te kunnen zien, wat er voorviel richtte ik mij een weinig op, maar hiermee verried ik mij zelve; de koekoek zag mij en vluchtte doodelijk verschrikt met snellen, zwenkenden wiekslag dwars over den vijver naar het groote bosch aan den overkant.

Luid schaterlachend vloog de merel naar den tak, waar de koekoek gezeten had en die nog trilde door den schok, dien de wegvlochtende vogel er aan had gegeven. Ook de meezen kwamen weer te voorschijn, zij lachten nog even onder elkaar, maar gingen al spoedig weer aan het klauteren en jagen in de boomtoppen.

Toen was het, dat ik mij zelve vertelde de roman van den koekoek:

Het was voor het eerst na de schepping der aarde, dat de adem van de lente over het landschap streek en de natuur deed ontwaken. Uit den zwarten boschgrond kwamen

de anemonen en de sneeuwkllokjes te voorschijn en hunne licht-rose en helder witte hoofdjes keken vol verwondering rond in die groote wereld! De knoppen der boomen en heesters sprongen open en gaven aan het licht een zacht groene kleur. Onder de dieren van het bosch en van het veld, veroorzaakte dat natuurlijk een groote verbazing en verwondering. Immers, nog nooit te voren had er op de aarde een bloem gebloeid of hadden de boomen bladeren gedragen. Telkens zagen zij weer nieuwe wonderen gebeuren en van louter blijdschap vlogen en fladderden, sprongen en dansten zij heen en weer, van den vroegen morgen tot den laten avond.

Hoe lang dat zoo geduurd zou hebben, weet ik niet, maar daar verscheen opeens in het bosch een fee van zóó heerlijk schoone gestalte en zóó lieflijk uiterlijk, dat alle dieren als in aanbidding vóór haar neervielen.

Den naam van die fee is iedereen nu vergeten, maar hij moet een klank gehad hebben, zoo zacht en welluidend, dat geen enkel dier in staat was hem volmaakt uit te spreken. Naar men zegt, komt de tortelduif nog het dichtste er bij, als ze des avonds na zonsondergang van uit den top van een hooge spar haar zacht roekoe doet hooren.

Ik zal die fee dus maar verder Roekoe noemen, maar ik zeg er bij, dat het niet heelemaal juist is. Welnu, Roekoe verzamelde om zich, alle vogels uit het bosch en vertelde dat ze gezonden was om hen te leeren, hoe ze een nest bouwen moesten. En één voor één vertelde ze toen aan iedere vogelsoort, welke boomen ze moesten kiezen, hoe hoog het nest gebouwd moest worden en welke grondstoffen ze gebruiken mochten.

Ze wees aan den karrekiet, hoe die zijn nest tusschen een vijftal rietstengels moest hangen; aan den wielewaal, hoe die het vlechten moest in den gaffel van een dunnen beuketak; aan het winterkoninkje, hoe die zijn nest van bladeren en mos in den klimop verschuilen kon.

Zoo kreeg iedere vogelsoort de noodige aanwijzingen; ook de koekoek.

Deze moest een nest van zwanedons en paardehaar bouwen in den vlierstruik of het lage elzenhout.

Weldra waren alle vogels druk in de weer. Dat was een zoeken, slapen en bouwen van den vroegen morgen tot den avond, als de laatste zonnestralen nog even speelden door de klimmende nevels van den nacht.

De fee Roekoe hield voortdurend toezicht en hielp, waar ze maar helpen kon. En aan elk vogelpaar, dat zijn nest gereed had, gaf ze toestemming te gaan broeden.

De koekoek was een van de eersten en het duurde dan ook niet lang of het wijfje zat te broeden op vijf sierlijke, wit en rood gestippelde eieren, terwijl het mannetje druk heen en weer vloog om voedsel te zoeken, dat bestond uit miereneieren.

Maar toen gebeurde het op een bijzonder sombere dag, toen het voortdurend dreigde te gaan regenen, dat er een groote harige rups langs den stam van den vlierstruik tot over den rand van het koekoeksnest kroop. Het mannetje was juist weggevlogen om voedsel te zoeken en de rups trof dus alleen het wijfje, dat stil en tevreden zat te broeden.

Daar sprak de rups:

„Waarom blijft ge daar zoo rustig zitten, terwijl het toch weldra zal gaan regenen? Zie, de wolken pakken zich reeds meer en meer samen en alle dieren vluchten naar hun schuilplaatsen!”

De koekoek antwoordde zacht:

„Het is omdat ik broeden moet. Mijn eieren zouden zeker koud worden en ik geef trouwens niet veel om den regen. De zon zal mij wel weer droog doen worden!”

„O, neen, gij geeft er wel om. Maar gij zijt bang voor de fee Roekoe, dat is het. Merk je dan niet dat die jullie onrechtvaardig behandeld heeft? Zie eens naar het nest van den ekster, van den specht en van de meezen! Die zijn allemaal prachtig overdekt en droog. Zelfs de leelijke uil mag in holle boomen nestelen; alleen jullie moet je maar laten nat regenen”.

„Neen, wij niet alleen. Ook de tortelduif heeft een open nest”.

„Maar dat is ook zoo'n goede sukkel. Die laat zich van alles aanleunen. Kom, neem een goeden raad van mij aan en ga schuilen in de hut, die daar ginds onder de boomen staat. Er wonen een paar menschen in, maar die zullen je daar graag ontvangen”.

„En mijn eieren dan? Als het gaat regenen en ze worden nat, dan komen ze niet meer uit.

„Ik zal wel voor je eieren zorg dragen. Ik zal ze koesteren tusschen de lage haren van mijn rug. Dan blijven ze warm en droog”.

Op dat oogenblik kwam de mannetjes-koekoek terug vliegen. In het eerst wilde hij niets van het plan weten, maar ook hij geloofde, wat de rups zeide en zag niet hoe valsch het dier lachte. Dat hij het niet zag, kwam juist door de lange, bruine haren, waarmee de huid van het insect aan alle zijden bekleed was.

Zoo kwam het, dat het koekoekspaar hun nest verliet in de meening, dat de rups voor hunne eieren zorgdragen zou en dat ze vlogen naar de hut onder de boomen. Door de deur, die open stond, kwamen ze binnen en zetten zich neer om den regen af te wachten. Ze waren echter slechts korten tijd binnen, toen de menschen thuis kwamen en niet zoodra zagen deze de vogels of ze sloten de deur achter zich dicht en vingen zonder veel moeite het arme koekoekspaar, dat toen in een kleine kooi werd overgebracht. En de menschen zeiden tegen elkaar: „Kom, dat is een buitenkansje, waar we niet op gerekend hadden. Waaraan zouden we dat te danken hebben? In elk geval hebben we morgen iets goeds te eten!”

Ondertusschen was de rups alleen achtergebleven bij het koekoeksnest. Hij dacht er geen oogenblik aan de eieren te beschermen tegen de regen, die reeds begon te vallen en zich weldra een weg zou gebaad hebben door het dichte bladerdak, dat zich boven den vlierstruik welfde.

Het akelige dier lachte voortdurend in zichzelf en zeide dan:

„Wel, dat is mij gauwer gelukt, dan ik had durven hopen, na al mijn vergeefsche pogingen bij andere vogels. Dat heb ik Roekoe nu eens netjes geleverd. Wat doet die akelige fee ook aan alle vogels het recht te geven een nest te bouwen en eieren te hebben en aan ons, rupsen, niet!”

Juist op dat oogenblik kwam de fee Roekoe voorbij en tot haar onuitsprekelijke verbazing het koekoeksnest verlaten vindende, vroeg zij aan de rups of deze het verklaren kon. Het nare insect beweerde echter niets er van te weten en de fee nam toen de vijf eieren uit het nest en ging er mee naar den hulst, waarin een paar zwartkopjes hun woning gebouwd hadden. Hier vroeg zij aan het wijfje of zij één van de koekoekseieren onder haar hoede nemen wilde. Deze stemde onmiddellijk toe en zeide nog het te betreuren, dat ze slechts één ei tot zich nemen kon, omdat ze reeds vijf van haar zelf had uit te broeden.

En ze vroeg:

„Hoe zou het komen, dat het koekoeksnest verlaten was? Zou hen een ongeluk overkomen zijn?”

En de fee antwoordde:

„Ik vrees het wel! En als het is, zooals ik vermoed, dan is het een heel groot ongeluk ook! Het ergste wat hen onder deze omstandigheden treffen kon!”

Na deze woorden ging de fee verder tot ze bij het nest van het roodborstje kwam. Hier vroeg ze wederom aan het broedende wijfje of dit een van de koekoekseieren tot zich nemen wilde, en ook hier werd het voorstel met evenveel liefde ontvangen. Zoo ging het nog bij het nest van het paapje de bastaard-nachtegaal en het winterkoninkje.

Na aldus de vijf eieren van den koekoek verzorgd te hebben ging Roekoe naar het midden van het bosch, waar zij een leger van elfen bijéén riep om de verdwenen koekoeksvogels op te sporen. Toch was het niet voor middernacht, dat die pogingen met goed gevolg bekroond werden. Zoodra Roekoe vernam, waar zich de arme vogels bevonden ging zij er heen en bevrijdde hen uit hun gevangenschap en ondervroeg hen toen streng naar de oorzaak van het geval.

Bevend van schaamte en angst vertelden de vogels hoe alles was in zijn werk gegaan.

Toen werd de goede fee ontzettend boos, zoowel op de beide vogels als op de rups, en zij velde over hen het volgende vonnis:

Gedurende honderd eeuwen zullen de koekoeken geen nest meer bouwen. Hunne eieren zullen worden uitgebroed en hunne jongen verzorgd door vreemde vogels.

Hun voedsel zal niet langer bestaan uit miereneieren, maar alleen uit harige rupsen.

Altijd wanneer het gedurende hun straffijd dreigt te gaan regenen, zullen zij dit overal rondroepen om anderen vogels tijdig te waarschuwen.

Zij zullen hierbij mijn naam roepen en alleen wanneer zij dit honderd eeuwen trouw volhouden en in dienzelfden tijd alle harige rupsen hebben uitgerooid, wordt hun straffijd als geëindigd beschouwd!”

Zoo luidde het vonnis van de fee Roekoe en dat er tot heden streng de hand aan gehouden wordt, kan ieder getuigen, die ooit den koekoek in het wild heeft leeren kennen. Let eens op, met welk een ontzettende vraatzucht en walging tegelijkertijd een koekoek harige rupsen eet.

En zoodra er ook maar eenigszins een spoor van een wolkje aan de lucht verschijnt, begint hij reeds te roepen. Hij wil dan den naam van Roekoe uitspreken, zooals hem is voorgeschreven, maar door zijn zenuwachtige opgewondenheid en angst zegt hij het totaal verkeerd en roept: „koekoek”.

En wat is hij nog bang voor den mensch! Weet gij, wat ik aardig vind van hem: dat hij zijn eieren altijd nog aan dezelfde vogelsoorten toevertrouwt. Roekoe heeft hem hiervan niets gezegd en het bewijst dus wel, dat hij tegen hen niet de minste wrok koestert al komt ook dikwijls de hulpvaardige liefde, waarmee deze soorten zijn eieren aanemen aan hun eigen broedsel niet ten goede!”

Zoo heb ik mijzelf het verhaal verteld van den koekoek toen ik daar zat aan den ronden vijver onder den bruinen beuk.

Ik weet wel, dat er hier en daar iets aan hapert en dat het nooit in staat zal zijn den historicus of den zoöloog te bevredigen, maar dat is ook niet de bedoeling van een sprookje.

Van oorsprong is het verhaal echter zeker goed, want het is ontstaan in het bosch vóór van de studeerkamer.

O. M.

De Lamp.

Mijn ziel is als een gele vlam, die brandt
In flakkerende lamp, die rondom schijnend,
Haar licht schiet ver in duister schaduwland,
Nu hoog zich strekkend, dan weer banglijk kwijnend.

En als die vlam, die, wisselend, in schijn
Dezelfde vlam blijft in dezelfde lamp
En toch in wezen nooit gelijk kan zijn, —
Steeds gloeit er ander vuur in d'heeten damp —,

Zoo mijne ziel zich zelve nooit gelijk,
Want wat zij nu nog is, was zij nog nimmer
En voor den morgen 't huidig wezen wijkt;
Zoo is mijn ziel: dus stervend, barend immer.

Febr. 1912.

ENO BAEK.

O! als 'k dicht....!

O! als 'k dicht een sober dicht
Wordt 't me zoo héerlijk licht,
Ja, al m'n droefheid, al 't lijden
'k Voel 't van me, van me glijden.

Woorden vinden voor 't gevoel
Dat is dan mijn eenig doel.
Woorden die me troosten doen
Als des liev'lings liefdezoen.

Woorden waarmee ik weg wel glijd
Uit den engen, bangen tijd,
Woorden waarmee ik weg wel glijd
Uit 't land der werk'lijkheid.

O! als 'k dicht een sober dicht
Wordt 't me zoo heerlijk licht
Al 't leed voel ik vervagen
Of 'k leefd' in lentedagen.

20-2-'12.

A. JACKSON.

Stemming.

Sterren stralen in winterelucht
De maan zilvert weg en wei,
En 't is of elk takje slaakt een zucht
Van verlangst naar blonde Mei!
O! 't water in den blanken plas
Gerimpeld door wild windje,
O! 't vonken van 't wazig gras
't Beekje sling'rend als een lintje,
Dat al doet denken aan 't stil geluk
Aan wat onsterf'lijk is en zoet,
Aan liefde, verlichtend 's levensdruk
Aan hartetrillen dat verlangen doet!

O! schittersterren, zilv'ren maan
Met liefde zal 'k door 't leven gaan.

10 Dec. 1911.

A. JACKSON.

Ingezonden Stukken.

Aan den Heer X.

Toen mij, waarde heer, Vrijdag j.l. Uwe X-stralen met al de hevigheid, aan dergelijke stralen eigen, in de diepere schuilhoeken van mijn gemoed waren gedrongen, heb ik mij allereerst de vraag gesteld: Ben ik schuldig aan imitatie, ja dan neen?

Want of het woord „Gebenedijde” al dan niet Uwe goedkeuring wegdroeg, kon mij als dichter onverschillig blijven; zoo ook Uwe niet onversmakelijke veronderstelling, als zoude ik nooit een adelaar hebben gezien. Trouwens, en dit zij U gaarne toegegeven, in Delft komen hoogvliegers — van dit soort althans — betrekkelijk zelden voor.

Restte de kwestie imitatie. Inderdaad zeer gemakkelijk uit te maken. Natuurlijk prijkt in mijn boekenkast een exemplaar van de „Lichte Geluiden” en, na even te hebben gebladerd, bleek mij, dat ik mij inderdaad aan diefstal had schuldig gemaakt; wanneer men althans alle azuren kusten als het onvervreemdbaar eigendom van J. v. R. wenschte te beschouwen.

Zelfverwijt maakte zich van mij meester, en in het schrijnend besef van mijn schuld, liep ik de straat op, naar den dichter, met in mijn linker hand het S. W. en in mijn rechter de „Lichte Geluiden”.

Ik kende J. v. R. persoonlijk, hoewel slechts oppervlakkig; zelfs was hij wel eens zoo welwillend geweest, mij naar aanleiding van een mijner versjes eenige vriendelikheden te zeggen. Over „Jan van Wieck” hadden wij het echter nog niet gehad, en dus vreesde ik het ergste.

Té zijnen huize aangeland, werd mij verzocht, een oogenblik te wachten, daar er juist eenige jonge dames waren toegelaten, die den dichter om zijne handteekening kwamen vragen. Even later hoorde ik echter een vroolijk gelach en men meldde mij, dat ik gewacht werd.

Zichtbaar uitgeput vond ik J. v. R., liggende op een divan, terwijl hij met een nonchalant gebaar het laatste S. W. las.

„Wel, d'Armagnac”, riep hij me toe, „heb je dit fraaie blad al gelezen? Hoe vind-je de ergernis van dien meneer X? 'k Heb me eenvoudig een aap gelachen en....

„Ja maar” brak ik af „je zult toch moeten toegeven, dat hij gelijk heeft en dat ik inderdaad van je heb gestolen”.

„Och wat, malligheid kerel, dacht je soms, dat ik nooit gestolen heb? Dat doen immers alle beginnelingen! Vaar jij maar gerust langs mijn azuren kusten, d'r is ruimte genoeg voor ons beiden!”

Aldus J. v. R. Ik wil den lezer niet vermoeien met onze verdere gesprekken, waar die voor hem van geen belang zijn. Wel zou ik echter, waar mij op zoo ondubbelzinnige wijze bleek, dat de dichter mij het voorgevallene absoluut niet kwalijk heeft genomen, U, heer X, tot slot willen toeroepen: „Schoenmaker, blijf bij je leest!”

Maart, 1912.

D'ARMAGNAC.

D.V.-S.V. Hutspot voor den Heer B. S.

„Het is om te lachen.”

A. M.

„Men moet alleen oordeelen als men daartoe bevoegd is.”

J. P.

„Is mijnheer B. S. blind?”

G. H.

„We zijne weer de zondebok.”

N. B.

Voor gedachtenwisseling houd ik me aanbevolen, maar de jongens doen tegenwoordig alsof ze onze zedemeesters zijn.

A. v. P.

Hierbij nodig ik den heer B. S. uit om op de D.V.-S.V. te komen om tellen te leeren.

Presidente.

Tout savoir est tout pardonner.

C. P.

Hooge boomen vangen veel wind.

J. v. A.

Waarom herkent mijnheer S. de meisjes-studenten dat hij hun aantal zoo juist (!) geschat heeft.

E. R.

„Wat waren we geweest als we er geweest waren.” (2e avond).

H. v. G.

Niet van plan rekenschap te geven van mijn doen, nog minder van mijn laten aan mijn mann. collega's.

E. M.

Wat een belangstelling!

D. K.

We waren met ons twintigen.

Enkele Getrouwen.

Ken U zelve.

G. H.

Mahlzeit.

Technische Hoogeschool.

AFDEELING DER WERKTUIGBOUWKUNDE, SCHEEPSBOUWKUNDE EN ELECTROTECHNIEK.

De Voorzitter van de afdeling der Werktuigbouwkunde, Scheepsbouwkunde en Electrotechniek der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan een der ingenieurs-examens, welke door genoemde afdeling zullen worden afgenomen vóór de zomervacantie 1912, zich hiervoor schriftelijk hebben aan te melden bij den Secretaris dezer afdeling, Prof. A. D. F. W. Lichtenbelt (Gebouw W. en S., Nieuwe Laan 76) vóór 15 Maart a. s. onder overlegging van het getuigschrift van met goed gevolg afgelegd candidaats-examen.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in de Technische Boekhandel van J. Waltman Jr. te Delft.

Berichten en Mededeelingen.

STUDENTEN-VEREENIGING TER BEHARTIGING VAN ETHISCHE EN GODSDIENSTIGE VRAAGSTUKKEN.

Vergadering op Dinsdag 12 Maart des avonds 8 uur, in Zaal 4 der T. H. (hoofdgebouw). Lezing van den heer J. Ingermann. Onderwerp: Etiek en godsdienst, voorafgegaan door Bestuursverkiezing.

Correspondentie.

Aan den heer I.

Uw stuk wordt voor plaatsing ongeschikt geacht. De Redactie geeft U in overweging in het vervolg uw wekker een uur vroeger te zetten.

Aan den heer d'Armagnac.

Uwe inzending lijkt weer te veel op de poëzie van J. v. R.

Lijst van Vergaderingen.

„Practische Studie”.

Vrijdag 8 Maart. Gewone Vergadering, des avonds te 8 ure, in de Kleine Concertzaal der Stads Doelen. Lezing door Dr. L. R. Wentholt, c.i. Onderwerp: „Onze kust en hare verdediging tegen de Noordzee”.

Soc. Dem. Stud. Club.

Begin Maart. Cursus over Historisch Materialisme. Spreker: Mr. J. H. Polenaar. 1e avond: „De Hist. Mat. Methode”. 2e avond: „Toepassing op de ontwikkeling van het Militarisme”.

D. S. Debating-club.

Dinsdag 19 Maart. Vergadering Leeszaal Soc. Phoenix 8 uur. Inleider: Prof. Dr. G. W. Kernkamp uit Utrecht, over: „Studentenzeden”.

Agenda.

DELFT.

Maandag 11 Maart Schouwv. Stads Doelen. Nederl. Tooneelvereeniging: „Glück Auf”!; 7½ uur.

DEN HAAG.

Vrijdag 8 Maart. Kon. Schouwburg. Ned. Tooneel: „De Volkstribuun”; 8 uur.

Geb. v. K. en W. Tournée Schürmann: „Eine glückliche Ehe”; 8 uur.

Zaterdag 9 Maart. Geb. v. K. en W. Volksconcert Residentie-Orkest; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

D. C. M. JANSSEN, Oude Langendijk 9.

DEWAR'S WHISKY 	f 2,—
„ „ SPECIAL	„ 2,20
„ „ WHITE LABEL	„ 2,45
LORNE HIGHLAND WHISKY	„ 2,20
HAIG A HAIG	„ 2,20
BLACK AND WHITE	„ 2,50
KING GEORGE	„ 2,50

KAMER met SLAAPKAMER en BERGKAMER aangeboden, voor eenige maanden of langer.

Adres Bureau van dit Blad.

Wegens vertrek begin April ter overname aangeboden: gemeub. Zit- en Slaapkamer.

Conditioes nader te bespreken.

Brieven fr. onder No. 3446, Bureau van dit Blad.

TE KOOP aangeboden:

een BARSOI,

tusschen 3—4 jaar oud, met stamboom.

Te bezichtigen alle werkdagen van 12—1½ uur, NIEUWE PLANTAGE 81.

Het van ouds bekende adres is: —

S. LOGCHER,

: CHOORSTRAAT 46, :

die betaalt den hoogsten prijs voor net gedragen Heerenkleeding.

DIËS NATALIS.

Eenig adres voor

Leuke en Actueele Costuums.

— BILLIJKE HUURPRIJZEN. —

J. KALF, Costumier.

AMST. VEERKADE 24, DEN HAAG.

Inlichtingen te bekomen bij den heer VAN BAARLE, Coiffeur, DELFT.

FIRMA E. DE GROOT,
hoek VOLDERSGRACHT 33,
geeft de HOOGSTE prijzen voor gedragen kleederen. Sedert 1870 bekend onder den naam van VOGELEI.